

KIEHIELY

EVANGELIZÁCIÓ

2024. 4. szám

A SZENTENDREI REFORMÁTUS
EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA

EVANGELIZÁCIÓ

KERESZT-KÉRDÉSEK
GONDOLATOK AZ EVANGELIZÁCIÓRÓL
GYÜLEKEZETI HÉTVÉGE
NYITOTT TEMPLOMOK HÉTVÉGÉJE
INTÉZMÉNYI LELKIPÁSZTORI BEMUTAKOZÁS
„ÉG ÉS FÖLD KÖZÖTT” PROGRAMSOROZAT
MEGERŐSÖDÉS AZ EVANGÉLIUMBAN

KÖNYVAJÁNLÓ
VERS

Evangelizáció

Az evangélium: „megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete” Tit 3,4

Öt betű: i-s-t-e-n. Ahogy ez a szó is csak a betűk egymásutániságából születik, úgy születik meg bennünk ennek tartalma: gondolatok, élmények, találkozások sorozatából. Ezért létezik az „ő istene”, a „te istened”, az „én istenem”. Ezen a ponton véget kellene érnie ennek az írásnak; mégis miért gondoljuk, hogy értjük ezt a szót vagy egymást, amikor Istenről beszélünk? Hiszen ha a betűk meg is egyeznek, nincs két azonosan összeillesztett jelentéstartomány, de még csak belső ellentmondások nélküli fogalmi meghatározás sem!

De nem ér véget. És ennek az az oka, hogy Isten „megjelent”! Ezért nem véletlenszerű és nem meghatározhatatlan az istenfogalmunk. Van értelme írni és szólani Róla. Sőt kell! Mert minden más szónak is Ő miatta lesz tartalma és értelme. Ilyen szavak a „jóság” és az „emberszeretet” is. Ezeket sem magunktól tudjuk, és nem is magunk építjük fel jelentésüket. Tőle tanuljuk. Nélküle nem tudjuk. Vagy de? Persze ha az „üdvözítő” szóról lenne szó: az igen, azt meg kell valakinek magyarázni, mert azt tényleg nem értjük...

Az üdvözítő szó szerint azt jelenti: szabadító. A szabadító megjelent: Jézus belépett a világunkba, megszületett közénk. Ő az, aki jó. Nem hozzánk képest, hanem önmagában. Miatta tudhatjuk: „valamikor mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők voltunk, különféle kívánságok és élvezetek rabjai, gonoszságban és irigységben élők, egymástól gyűlöltek és egymást gyűlölők.” Tit 3,3 Nélküle mindezt nem tudnánk, azt hinnénk, ez normális, ez a természetes. Vagy nem?

Az azonban minden vitán felül áll, hogy Miatta van mindez múlt időben: „valamikor mi is... voltunk”. Amikor a Szabadító megjelent, az élet megváltozott! Ez örömhír, azaz evangélium! Erről mindenkinek tudnia kell!

Az emberszeretetet sem nem érzélgősség, sem nem akarati döntés. Abban fedezzük fel a jelentését, hogy a Szabadító meghal és feltámad: értünk, miattunk és helyettünk. Itt történik a szabadítás – a kereszten. Utánozhatatlan! Páratlan! Megrendítő! Az a szeretet, hogy a jó meghal, hogy a rossz élhessen. Nem még egy kicsit, nem is örökké – hanem másként! Nem időt nyer számunkra Jézus, hanem olyan (jó) életet, amit

Evangelizáció

magunktól soha el nem értünk volna: szabadítást. Megélni pedig öröm. Vég nélkül, örökké!

A szabadítás híre örömhír, evangélium. Azt továbbadni – evangelizálás. Nemcsak szó, hanem a Lélek munkája: „ő irgalmából üdvözített minket újjászüelő és megújító fürdője a Szentlélek által, akit kitöltött ránk gazdagon.” Tit 3,5-6 Ezt a hírt nem egyszerűen meghalljuk, sokkal inkább befogadjuk, erre magunkat odaadjuk. Örömből, hálából, szeretetből.

Mi az ajándékok öröme, mi a vásárlás öröme, mi az ünnep csillogása a Szabadító jóságáról és szeretetéről szóló hírhez képest? Már „megjelent”! És mégis annyian nem tudnak róla... A Szentlélek

„újjászüelő és megújító fürdője” által megváltozik az élet! És mégis annyian nem ezt a fürdőt keresik, nem így és nem Nála keresik életük megújulását...

Ha az „isten”, a „jóság”, az „emberszeretet” szavaknak a jelentését Jézusban találjuk meg, lehet, hogy a „gazdagságot” is Benne fedezzük fel? Különös világ Isten világa: ha továbbadjuk a jóságot, az emberszeretetet, nekünk nem kevesebb lesz, hanem egyre gazdagabbá lesz életünk! És ha az Istenről szóló jóhírt adjuk tovább, vajon mi lesz? Ki kell próbálni! Tényleg!

Harmathy András
gyülekezeti lelképásztor

Kereszt-kérdések

A nnyi kérdésem van még nekem is a Kereszt-kérdésekkel kapcsolatban, hogy azt hiszem, indíthatnék egy saját kurzust. Talán pont ez a lényeg az alkalmisorozaton: van tere a kérdéseknek, a kétkedésnek és az őszinteségnek is. A legjobban azonban nem is ez a különleges tényező le, hanem az, ahogyan láthatom Istent mozdulni: ahogy megérkezik valaki tele kérdésekkel, és aztán (talán még több kérdéssel, de már) azzal távozik, aki választ adhat számára.

De mi is az a Kereszt-kérdések? Tíz olyan különleges alkalom, amikor egy meleg vacsora és

Márk evangéliuma mellett elkezdhetünk ismerkedni Istennel, bárhol is érkezünk. A Kereszt-kérdések vérfrissítés: szabad vagy azt kérdezni Istentől, amit csak szeretnél! A Kereszt-kérdések formálódás: amikor feltesszük Istennek a „nagy kérdéseinket”, és aztán Ő még nagyobbat kérdez... A Kereszt-kérdések erőter: ahol megbirkózunk áldásért, és aztán még többel megyünk haza. Végezetül a Kereszt-kérdések hívás: Isten kihívása arra, hogy „próbára

tegyük” Őt, mert nem fárad bizonyítani magát nekünk újra és újra, hogy megnyerje a szívünket.

Mi nem a Kereszt-kérdések? Azt hiszem, nem az a lényege, hogy mindenre választ találjunk, hanem hogy végre igazán jó kérdéseket tegyünk fel. Kezdetnek ez az egy kérdés is elég: elég bátrak vagyunk-e, hogy elkezdjünk beszélgetni Istennel és megismerjük Őt? Csak bátorítani tudok mindenkit, hogy így tegyen. Isten már biztosan ott lesz a következő Kereszt-kérdéseken. És te?

Uri-Kovács Janka

Gondolatok az evangelizációról

Évekkel ezelőtt nagyon megérintett egy hívő testvérem helyzete, elesettsége. Gyermeünk rendszeresen szed multivitamint, így mindig szem előtt van ennek a doboza. Megláttam a dobozt, és az jutott eszembe, hogy erősíteni kell testvéremet, s mi más lehetne emelőbb, biztatóbb, mint Isten szava. Imádkoztam, utána kerestem igéket, melyeket kis papírdarabokon elhelyeztem a vitaminosdobozban, majd aktualizáltam a vitamin használati utasítását. Így keletkezett a „Igevitamin”, amivel megajándékoztam. Azóta, ha ilyen erős megindulást érzek

valamely testvérem felé, készítek egy ilyen vitamint és odaadom.

Csodálattal tölt el, hogy Isten milyen kreatív, hogyan tud vezetni bennünket. Ezek az emberek azon túl, hogy maguk használják ezt a „vitamint”, a környezetükben levőknek is adnak belőle. Kaptam olyan visszajelzést, hogy egy munkatárs nehéz helyzetében már maga ment oda, és kért belőle.

Áldott az Úr, hogy soha nem hagy magunkra, és építi az Ő országát. **Oszlácsné Szolnoki Margit**

Csillogó szemű, idős hölgy a buszon. Harmónia és belső szépség sugárzik belőle. Mellette állok, majd észreveszem, hogy a kezéből leesik egy papírlap a földre. Gyorsan felveszem, és nyújtanám neki, de hátrítja, és csak ennyit mond: „Nyugodtan megtarthatja, nagyon szép üzenet van ráírva!” Szétnyitom a papírlapot, és rajta ez áll: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszerűen Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Jn 3,16 Testvé-

rem! – dobban a szívem. Visszaadom a kezébe. „Én is így gondolom, tessék majd másnak átadni ezt a fontos üzenetet!” Összemosolygunk, elveszi. „Isten áldja!” – búcsúztam tőle, majd leszálltam. Sokszor eszembe jut azóta is, micsonda bátorság, hit egy ilyen törékeny asszonyban! Bárcsak mindennap el tudnánk szórni, testvéreim, az életünk útjain velünk utazóknak a magot, az életet adó üzenetet! Mert úgy szerette Isten a világot... **Wieland Brigitta**

Pár hete hasnyálmirigy-gyulladás miatt kórházba kerültem. A szobában egy nagyon szimpatikus cigány asszony volt mellettem. Kiderült, hogy templomba járnak a családjával. Szerettem volna tudni, hogy hol is tart ő a hitében, ezért rákérdeztem, hogy neki kicsoda Jézus Krisztus? Még nem ismerte az evangéliumot, ezért nem tudott rá válaszolni, de hozzátette, hogy istenfélő emberek. Megkérdeztem, bemutathatom-e neki Őt a Biblia összefüggésein keresztül. Nagy örömmel fogadta, és órákig beszélgettünk a teremtésről, bűneéséről, Isten szabadításáról Jézus Krisztus által, a feltámadásról és az örök életről. Közben telefonált a lánya, és amikor meghallotta, hogy Istenről van szó közöttünk, nagy lelkesedéssel szeretett volna ebbe bekapcsolódni. A kihan-

gosított készüléken keresztül egyszerre szólhattott Isten szava a pomázi lakásban, és a kórházi ágyak között. Ezután is tele volt még kérdésekkel, így megadtam a telefonszámomat. Hála az Úrnak a nyitott szívekért, és a lehetőségért, hogy még ebben a nehéz élethelyzetben is átadhattam az örömhírt. **Hegedűsné Ibolya**

Hívő embernek lenni nem egy „életérzés”. A hit felelősség. Élet-halál kérdése. Nem mi döntünk erről, már születésünk előtt kiválaszt az Úr, mert Ő előbb szeretett minket, majd szívünkre helyezi az „örömhír” átadásának feladatát is. Gyülekezetünkben dr. Búza László testvérünket kérdeztem az evangelizációval kapcsolatos megéléseiről, tapasztalatairól.

Hozzad hogyan jutott el az evangélium üzenete?

Csodálatos dédikém volt. Születésemkor már kaptam tőle egy nevemre szóló Bibliát, azt az „igenvékonylaposat”, piros körbefestéssel a lap-élen. Egyszerű parasztasszonyként sokan jártak hozzá egy-egy jó szóra, beszélgetni, imádkozni. Emlékszem a ház illatára is. Amikor ott nyaraltam, minden este mesélt nekem, nekünk. Dávid, Góliát, József, Mária, Jézus és a tanítványok. Nagyon nem szerettem azokat a buta farizeusokat, és haragudtam a Jézust megölelő zsidókra is; természetesen nem értettem, hogy miért mondta dédike azt, hogy Isten ezt így akarta, és így tette értünk. Később egy sokak által megvetett, alkoholbeteg lelkész volt az ütött-kopott, háborús lövedékektől lyukas templomban és parókián a tanítóm, egészen odáig, hogy negyedikes koromban konfirmálhattam is nála és az öt-hat fős gyülekezet előtt. Akikkel az Úr tanított, még egy szerencsi házaspár volt. Mariann nénit nagyon szerettem mind a mai napig. Egyszerűen odaszeretett az Istenhez minket. Később nagyapám és édesanyám voltak azok, akik szeretettel, szakadatlanul hirdették felém az evangéliumot. Nagy szünet után több baráttal és lelkipásztorral tudtunk együtt haladni az úton.

Mikor tértél meg?

Nagyon nehéz kérdés. Szerintem a keresztfiunk konfirmálásakor, a közös családi úrvacsora alkalmával, Pálházán tudnék mondani egy ilyen fordulatot. Ez talán csak az egésznek az elindítója volt. Tudom, hogy az Úré vagyok, hiszem,

hogy Ő is az enyém, de nehéz eset vagyok. Önféjű, makacs csikó. Persze ezt Ő is tudja, mégsem mond le rólam, mert szeret. Hiszem, hogy ha elkezdte, be is fogja fejezni ezt a „remekművet”, amikor visszajön. Jelenleg egy építési terület vagyok – hála Neki.

„...tegyetek tanítványa minden népet...”. Véleményed szerint ez mindenkire vonatkozik, aki hitre jut?

A tanítványa tétel mindannyiunk feladata. Az adományaink szerinti különböző vagy éppen kombinált utakon. Mindenki és mindenkit.

Téged mi indított el?

Valahogy úgy van ez, ahogyan dédikém mondta, amikor megkérdeztem tőle négy-öt évesként: Dédike, azt mondtad, hogy a mi erős és hatalmas Istenünk óriási nagy. És azt is mondtad, hogy bennünk lakik. Ha én ilyen kicsi vagyok, akkor hogyan fér el bennem ez a nagy Isten? Az a jó, ha nem fér el, hanem minden részedden „kilóg”. Kilóg a szádon, füleden, lábodon, kezeden, szíveden. Ezért ahogyan egyre többet „engedek be” belőle, és lezajlik az „eszmezsere”, nem tudok hallgatni Róla.

Volt benned félelem? Amennyiben igen, hogy küzdöttes le, miből nyertél erőt?

Természetesen igen, volt. Az első alkalmakkor elöntött a forróság, izzadtam, dadogtam, s ki tudja még milyen vegetatív dolgaim voltak, de utána leírhatatlan öröm. Most is izgulok, amikor készülök egy-egy olyan eseményre, ahol az én Uramról beszélhetek. A véletlen helyzetek pedig szinte felvillanyoznak. Ma már tudom és látom, hogy magamat kell „leküzdeni”, átadni, mert közben Ő mellettem, mögöttem van, és szelíden biztat, mosolyog. Bízom benne, hogy sohasem múlik el ez a „lámpalázásdi”, mert addig jó kezekben vagyok!

Milyen területeken tudjuk átadni az „örömhírt”?

Az élet minden területén. Persze nem mindig megy ez könnyen. Dolgoztam nemzetközi nagyvállalatnál s hazai intézményben is: mind-

két helyen megdorgáltak, ha beszédben, írásban, „posztokban” vagy éppen egy rendezvény során előadásba belefűzve az Úrról (is) akartam szólni. Korábban azt hittem, hogy a „keresztyén gyökerekkel” rendelkező országunkban és Európában ez nem lehet gond...

Nálad inkább a közeli családi-munkahelyi kapcsolatokban vagy a spontán kialakult idegen közegben volt a könnyebb?

A család megtért tagjaival nagyon könnyű, a család többi része műveleti terület. Nehezített pálya. Hiszen ők ismerik a megtérés előtti Lacit is, valamint ebben a világban élnek. Szeretem őket, s ezért kérem is az Urat, szeresse, szeressük együtt őket az Atyához. Hiszem, hogy megadja. A spontán helyzetek között is van sok érdekes. A munkám során sokszor utazom, repülök külföldre. Van egy eindhoveni muszlim taxisofőr, aki rendszeresen fuvaroz. Véletlenszerűen, de tizből kilencszer ő a sofőröm. Egy-egy órát szoktunk a mi közös Istenünkről beszélni. A három gyermekét már kivette a felfordult állami iskolából, s egy éve a helyi katolikus közösség által fenntartott intézménybe járnak. Az Úr csodásan működik.

A taxisofőr mellett a szomszédunk esete nagy ajándék. Sok helyet megjárt, nagy betyár alkohlista volt. Mindenki kinevette, lenézte, és berzenkedve viselte el. Egy reggel – télen – felemás papucsban, felemás zokniban jött át, hogy vigyem el, be akar vonulni „elvonóra”, de ahhoz ilyen meg ilyen papírokat kell megírni, segítséget kért hozzá (sajátos stílusban). A kötelező négy hét után még nyolc hétig maradt benn saját akarattól. Ezalatt sokat beszélgettünk. Később az Úr egy újabb „lepucolt” használt téglát adott vissza az Ő egyházának építéséhez.

Milyen érzés Isten szeretett gyermekeként átadni az életet adó üzenetet, az evangéliumot?

A legnagyobb dolog életet adni. Egy kicsit alkudozom is az Úrral, hogy még egyet, még egyet, még egyet engedjen meg, hadd legyen részese az aratásnak.

Miért van erre szükség a világban?

Ha te már tudod, hogy a hajó, amelyen utazunk, süllyed, akkor cselekedni, szólni kell. Mert az az Isten akarata, hogy minden ember üdvözüljön. „Légy örömmondó békekövet, Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!”

Wieland Brigitta

Ünnepi alkalmaink

A Szentendrei Református Egyházközség ünnepi alkalmai:

december 24., kedd	15 óra	Gyülekezeti gyertyagyújtás
december 25., szerda	8 és 10 óra	Úrvacsorás istentisztelet
december 26., csütörtök	10 óra	Úrvacsorás istentisztelet
december 31., kedd	18 óra	Óévi istentisztelet
január 1., szerda	10 óra	Újévi istentisztelet

KEHELY

A Szentendrei Református Egyházközség kiadványa

Honlapcím: www.szre.hu

Felelős kiadó: dr. Harmathy András lelkipásztor

Főszerkesztő: Wieland Brigitta Szerkesztők: Aladi Lili, Kiss Klaudia Lektor: Sikolya Zsolt

Tördelő: Kereszti Csilla

Gyülekezeti használatra, ingyenes terjesztésben.

Csendes hétvége

„...legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számonkéri tőletek a bennetek élő reménységet!” – írja Péter apostol első levelében (3,15). A keresztyén evangélizáció nehéz terep. Keresztyénként sokszor meghúzódnunk. Meghúzzuk magunkat mint üldözött kisebbség. Félünk, hogy mikor fognak minket újra elővenni, és szétcincálni a hitünket. „Az MI korában nem lehet már hinni Istenben!” „A 20. század után nem lehet már hinni a szerető Istenben!” „Hiszem, ha látom!” Különben is, „azok szentfazekak”. „Képmutatók!” „Kimoszták az agyukat.” „A keresztyénség a gyengéknek való.” Ráadásul, „honnan tudhatná bárki is, hogy mi a végső igazság?” „Ja, és mi van a keresztesháborúkkal, az inkvizícióval és a boszorkányüldözéssel?” Én biztos nem tudnék mit válaszolni egy ilyen helyzetben.

Mi van, ha az evangélizáció nem egy üldözött kisebbség védekezése, hanem a *legdrágább kincs* (vö. 1Pt 2,7), amit mi is kaptunk, megosztása a világgal? Mi van, ha éppen Jézus kétezer éves, mindig botrányos evangéliuma az a *bennünk élő reménység*, amire az egész világnak szüksége van? Mi van, ha nem a keresztyének élnek a valóság tagadásában, hanem minden más ember, aki a világot Jézus Krisztus nélkül szemléli? Mi van, ha az ilyen ember háritja a valósággal való szembenézést, ha ő gyárt a valóságot tagadó elméleteket, hogy csillapítsa a benne lévő feszültséget, ami nem keresztyén világképe és az őt körülvevő és lelkében lévő valós világ között feszül? Mi van, ha éppen az evangélium drága üzenete az, ami két-ségbeeséséből a kivezető utat jelenti?

A gyülekezeti hétvégén az evangéliummal és az evangélizációval foglalkoztunk. A fentiekhez hasonló kérdéseket vettünk elő, és láthattuk meg közösen, Isten kegyelméből, az evangéliumnak nemcsak a botrányát, hanem az erejét is (vö. 1Kor 1,18-25; Róm 1,16-17). Ezt a drága kincset bízta ránk mennyei Atyánk, hogy tanuljuk, éljük és továbbadjuk – ahogy gyülekezetünk küldetésnyilatkozata is mondja. Ennek az üzenetnek a megismerésére, megélésére és hirdetésére adta nekünk Jézus Krisztus Szentlelkét, aki félelmeinket és alkalmatlanságunkat is felhasználva dolgozik az evangélium által a világ megmenekülésén. Bízhatunk abban, hogy amikor kell, megadatik, mit mondjunk, mert Atyánk Lelke szól majd általunk (Mt 10,19-20).

Ja, egy dolgot megint elfelejtettünk. A szeretetet. Merthogy az evangélizáció nem egyszerűen üzenethirdetés – hanem a másik ember szeretete, Isten szeretetében élve. Nemcsak szó, hanem tettek, nemcsak intellektuális válasz, hanem aggódó figyelem, együttérző törődés is. Nem legyőzni akarom a másikat, hanem felemelni. Nem receptet olvasok neki, hanem leülök mellé a porba. Csak onnan beszélhetek szeretettel. Végül is Péter is így folytatja: „Ezt pedig szelíden és tisztelettudóan, jó lelkiismerettel tegyétek, hogy amivel rágalmaznak titeket, abban megszégyenüljenek azok, akik gyalázzák a ti Krisztusban való példás életeteket.” (1Pt 3,16)

Weiner Zoltán

ifjúsági beosztott lelkipásztor

Nyitott Templomok Hétvégéje

Az idei Nyitott Templomok Hétvégéje programsorozat jelszava a remény volt, „a reményesség pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által.” Róm 5,5. Istennek ezt az átformáló szeretetét tapasztalhattuk meg és követhetjük nyomon Ady Endre verseiben és Tímár Sára énekes, dalszerző szövegeiben és előadásában.

Az Úr szava hív, az Úr szava megérint, és idővel megújít.

Szeptember 6. és 8. között között negyedik alkalommal szervezték meg a Szentendrei Nyitott Templomok Hétvégéjét, hogy az érdeklődők közelebről is szemügyre vehessék a helyi vallási közösségek kultúráit.

Gyülekezetünk a rendezvény második napján este hat órakor nemcsak a templom, hanem az Égre nyíló kert kapuját is megnyitotta. Az idei koncepciót egy negyedszázaddal ezelőtt készült film, a Truman show inspirálta – mindazonáltal még ma is megdöbbentő párhuzamokat fedezhetünk fel a filmben a saját jelenkori életünkre és az Istennel töltött időnkre vetítve is.

A program során a film egy-egy mozzanatát villantottuk fel, virtuális és interaktív sétára invitálva az embereket. A kiragadott képeket próbáltuk úgy szemlél(tet)ni, hogy azok középpontjában Isten és a hit álljon. Bár a kis mozaikok szorosan nem épültek egymásra, Isten Lelke mégis kerek és valóságos egészé formálta bennünk.

A hídpróba, a bekötött szemmel átevickélt akadálypálya, a virtuális valóság kényelmes, mégis zavaró kalitkája, a gondolatmozaikok rólunk (vagy éppen Istenről) mesélő képpé rendezése után, egy-egy finom falat között vagy talán egy-egy furcsa optikai illúzió hatására sok kérdés merülhetett fel a résztvevők fejében a „miért is

Reménységet és bátorítást ad a mindennapok nehézségei között, „mikor a lelkem roskadozva vittem”, hogy a velünk futó rossz szekér helyett, van lehetőség Isten szeretetébe kapaszkodni, ami új élettel, Jézus életével, ajándékoz meg. S akkor a szívünkből fakadó hála gyönyörű dallamai csendülnek fel bennünk, és zendülnek ki a nagyvilág felé szóban és énekben. Hála érte az Urunknak!

Oszlács Endre

jöttem be” fordulattól egészen a mai manipulatív, mindenre értéket aggató, „én”-ből építkező világunk valóságosságának megkérdőjelezéséig. Valami megmozdult a szívekben, kiutat keresve az elnyomó, szorongató és hirtelen impulzusok kielégítésére kényszerítő igából.

A program végeztével a résztvevők meghívást kaptak szeptember 12-ére a film megtekintésére és kerekasztal-beszélgetésre. Abból látszik igazán, hogy a szíveket megérintette az Úr, hogy a közös beszélgetés szinte teltházasra sikerült.

Az „Égre nyíló kert” második felvonását nem a filmélmény vagy a „filmszínház légköre” által okozott pillanatnyi öröm határozta meg. A könnyed szórakozás álcája alatt olyan témák merültek fel, amelyek a modern világunk gondolkodását meghatározzák és átszövik, miközben elfedik a valóban jelentős és ténylegesen értékkel bíró kincseket.

Ez utóbbi gondolatot megragadva reménnyel teli szívvel fordulok a Mennyei Atyához azért, hogy az Égre nyíló kertet

meglátogató felebarátok most és a jövőben is láthassák, hogy van egy kincs, amelyet nem lehet elfedni, nem lehet eltakarni vagy manipulálni, ez a kincs örökkön örökké ragyog, és nemcsak ragyog, de tűzként lobog előttünk és értünk. Jézus Krisztus ez a kincs, és az Ő soha nem múló, megújító szeretete!

Amen!

Dajka Sándor

Nyitott templomok hétvégéje – vasárnapi koncertek

Isten olyan sokféle módon adja tudtunkra, ki is Ő, és mit tett és tesz miértünk – csak lenne rá szemünk, hogy meglássuk! Vasárnap délután a fülünké volt a főszerep: két koncert is zajlott a templomunkban, egy dzsessz- és egy kórushangverseny. A Nagy János Trió és a Musica Beata Kórus fellépése. Igen, műfajtól függetlenül, a zene is tud Istenre mutatni és Hozzá szólni. Az, hogy van harmónia és rend, az, ahogy a hangok és a csendek változtatják egymást, üzenettel, jelentéssel és jelentőséggel is bír – nem természetes, nem magától értetődő. Ha az élet csak a véletlen következménye, ha nincs Teremtő, akkor mégis miért tudjuk szeretni és művelni a zenét? Miért nem csak a zajok erdejében füleljük a neszeket?

Olyan jó volt látni a dzsesszenészek egymásra hangoltságát! Nem a hangszereket, hanem az embereket! Azt a szeretetet, amivel átadták és átvették egymástól a szót: a szemük beszélt,

a tekintetük sugárzott, és közben szavak nélkül ugyan, de egész testükkel „együtt játszottak”! A fül a harmóniát hallja, a szem a beszélgetést „látja”, a szív azt is érzékeli, ami túl van az érzékelhetőn: Isten ajándékát, munkáját. Szeretetet.

A kórus más. Ott a hangok szavakat is formálnak. A szavak üzenet hordoznak – megszólítanak, és dicsőítik az Urat. Természetes ez a templomban. De nem könnyű, és nem is megy magától. Hány embernek kell egymásra hangoltnak lennie, hogy mindenki akkor és úgy, abban a pillanatban, azon a hangon és azon a hangeron szóljon meg! És ez még csak a darab megszólaltatásának feladata! Az imádság ezen is túl van: amikor mindez a szívből szól meg az értelem és a hangok által, együtt és Isten előtt. Lélek nélkül lehetetlen küldetés így kiállni. De megtörtént az, hogy a zene is, a városi kórus is hazatért: Isten házába, ahonnan elindult. Öröm.

Harmathy András
gyülekezeti lelkipásztor

Intézményi lelkipásztori bemutatkozás

Lelkipásztorként az iskolában és az óvodában – evangélikáció egy intézményben?

Bereczky Judit református lelkész, tanító- és óvónő vagyok, idén szeptembertől a gimnázium és az óvoda intézményi lelkipásztorként szolgállok.

1989-ben konfirmáltam itt, a szentendrei gyülekezetben. Akkori megáldó ígémet választottam az év igéjének erre az esztendőre a gimnáziumban és az óvodában. Az ige így szól: **„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti Mennyei Atyátokat!”** (Mt 5,16) Megtörténhet az, hogy egy másik ember ránk nézve ragyogó világosságot lásson? Ha nem volna lehetséges, vajon kérte volna-e Jézus a hallgatóságától, szívünkre helyezte volna-e ezt a felszólítást?

A gimnáziumban egyszer megkérdeztem a gyerekeket, hogy ha pénzen vásárolhatnának

maguknak tulajdonságokat, akkor mit vennének. Egy hittanos gyermek ezt válaszolta:

– Azt, hogy szeressem az iskolát. Ha már olyan sokat ott kell lennem, legalább szeressem.

Nagyszerű válasz!

De ha nem tudja megvásárolni ezt a tulajdonságot, akkor hogyan fogja szeretni azt, hogy ott van? Úgy lehet szeretni az iskolát, ha

a gyermeket tanárai, nevelői szeretik. De hogy tudnak a dajkák, óvónők, tanárok szeretni minden gyermeket és diákot? S főképp hogy tudják jól szeretni őket? Csak úgy, ha átélik azt, hogy a Mennyei Atya szereti őket, a dajkákat, óvónőket, tanárokat, mint gyermekeit. Csak úgy, ha Vele mindennap megújuló, szoros, élő kapcsolatban vannak. S ha megértik, hogy mit jelent valójában a szeretet.

Arra kaptam meghívást, hogy a gimnáziumban és az óvodában támogassam, bátorítsam, hívjam,

tanítsam a dajkákat, óvónőket, tanárokat erre a tudatos, rendszeres, komoly kapcsolattartásra Istennel. Amiből azután következhet az, hogy van értelme a gyermekek, diákok között végzett munkájuknak.

Óriási különbség van egy gyülekezeti és egy intézményi igei alkalom között. A gyülekezeti alkalmon azért vesz részt valaki, mert szabad rá, önként megy oda. Az intézményi istentiszteleten, áhítaton, bibliaórán pedig azért, mert be van írva az órarendjébe, mert kötelező. Egy református intézmény dolgozója kétféleképpen gondolkodhat. Vagy így:

- Hivatalosan félretett idő van a gyógyulásomra, vigasztalásomra, megerősítésekre, épülésre? Ez csodálatos!

De mondhatja ezt is:

- Épp elég fárasztó, hogy becsületesen elvégezzem a szakmai munkámat, még a belső életemet is kontroll alatt akarják tartani, még annak a gyakorlatait is rám akarják terhelni? Ez rettenetes!

Ajándék vagy teher? Lélegzetvételhez jutató lehetőség, vagy fullasztó elvárás?

A szentendrei gyülekezet legrégebbi tagjai lánykori nevemen, Németh Juditként ismerhetnek, hiszen ebben a gyülekezetben nőttem fel. Nagyapáim lelkészek voltak. Édesapám a szentendrei gyülekezet gondnoka volt hosszú éveken keresztül. Édesanyám, Németh Gáborné Kati, 1973-as Szentendrére költözésük óta szintén folyamatosan aktív tagja volt a gyülekezetnek – ma már ritkán jut el a templomba, mert egy éve nővéremnél lakik.

Magam Nagykőrösön végeztem általános iskolai tanító-hittanoktató szakon. Két évig Budapesten voltam hitoktató a nyolcadik kerület iskoláiban, óvodáiban. Közben megkezdtem teológiai tanulmányaimat. Budapestről Baranyába költöztem, ahol egy összevont tagozatú általános iskolában tanítottam az első lelkészképesítő vizsgám megszerzéséig. Ezután kilenc ormánsági falu lelkipásztora lettem. Mivel egyre több lehetőséget kaptam a

helyi óvodában foglalkozni a gyermekekkel, óvodapedagógus diplomát szereztem, mert szükségét éreztem ennek a tudásnak. Hat éve szolgáltam már Baranyában, amikor csatlakoztam hozzám a férjem, aki szintén lelkész. A következő hét évben nagyrészt ő látta el a gyülekezeteket, mert ekkor született meg három gyermekünk. Innen 2013-ban Ceglédre kaptunk meghívást, ahol a Református Általános Iskola és Óvoda hitéleti és nevelési igazgatóhelyettese lettem. 2020-ban a budakalászi gyülekezet hívta meg férjemet, aki mellett beosztott lelkipásztorként szolgálom.

Talán nem véletlen, hogy éppen ezeken az állomásokon keresztül vezetett az életem, hogy éppen ilyen tapasztalatokat szerezhettem, s hogy ilyen látásom alakulhatott. Hiszem, hogy ezzel a gazdag örökséggel áldássá lehet az óvodában és az iskolában végzett szolgálatom Isten kezében. Csak az Ő kezében.

2024. november 20.

Bereczky Judit
intézményi lelkipásztor

József Attila: Karácsony

Legalább húsz fok hideg van,
Szelek és emberek énekelnek,
A lombok meghaltak, de született egy ember,
Meleg magvető hitünkről
Komolyan gondolkodnak a földek,
Az uccák biztos szerelemmel
Siető szíveket vezetnek,
Csak a szomorú szeretet latolgatja,
Hogy jó most, ahol nem vágtak ablakot,
Fa nélkül is befűl az emberektől;
De hová teszik majd a muskátlikat?
Fölöttünk csengőn, tisztán énekel az ég
S az újszülött rügyező ágakkal
Lángot rak a fázó homlokok mögé.

1923. dec.

“Ég és föld között”

A költészet különleges módon képes megragadni és kifejezni az emberi lélek legmélyebb érzéseit, gondolatait. Egy verses est nemcsak irodalmi élményt kínál, hanem lehetőséget is arra, hogy közösen elmélkedjünk hitről, küzdelmekről, és arról, hogyan találhatunk értelmet az élet kihívásaiban. A szervezők most betekintést nyújtanak az “Ég és föld között” programsorozat háttérébe, céljaiba és abba a folyamatba, amely során a versek által az evangélium üzenetét közvetítik.

Mi indított benneteket a verses estek megszervezésére, és mi az alkalmak legfőbb célja?

Véber Zita: Gyülekezetünkben három éve havonta összejövünk, hogy megmutassuk egymásnak költők Istent kereső, hitükről bizonyosságot tevő vagy akár hitharcikról szóló verseit, és beszélgesünk ezekről. Ezeken az esteken áldott együttléteket éltünk át. Úgy gondoltuk, hogy gyülekezeti tagjainkon kívül biztosan mások is szívesen olvasnak a városunkban verseket, és nekik a verseken keresztül is megmutathatnánk szerető Istenünket. Az iskolai órákon nem ezek a költemények voltak fókuszban, ezért mind a verset kedvelők, mind a hitről gondolkodni akaró városiaknak érdekesek lehetnek ezek az alkalmak, amelyeket már részben a „templom falain kívül”, a városi könyvtárban tartunk meg.

Hogyan választottátok ki a költőket, és milyen szempontokat vettetek figyelembe a program összeállításakor?

Bán Éva: A költők kiválasztása annak alapján is történt, hogy ismertek és szerethetőek legyenek. Mi egy amatőr, versrajongó társaság vagyunk, sokféle verset olvastunk fel, sok magyar költőt mutattunk be egymásnak, de amikor kiléptünk a gyülekezeti terem falai közül, akkor más szándék mozgatott bennünket! Fontos volt, hogy a költő ismert legyen, versei mély tartalommal szóljanak, az Istenhez való viszonyát is mutassák be! Ez a szándékunk Ady

Endre esetében beigazolódott a városi könyvtárban tartott novemberi eseményen!

Volt-e központi téma vagy üzenet, amely köré építettétek az estet? Hogyan tükrözta ezt Ady Endre műveinek válogatása?

Kovalik Judit: A mottónk Adynak Az Illés szerén című verséből származik: „Ég és Föld között, bús hazátlanul Hajtja őket a Sors szele...”. Nagy költőnk versei segítségével kerestünk választ az emberi lét, útkeresés nagy kérdéseire: hogyan élhetünk a világban, melybe születtünk? Elfogadjuk, belesimulunk? Vagy szembemegyünk az árral, vállalva a küzdelmet,

Fotó: Domokos Judit

a harcot, hittel abban, hogy építői lehetünk egy jobb, vállalhatóbb világnak? Keressük Őt, aki értelmet tud adni a létezésnek? „Az Illés-nép Ég felé rohan” – Ady így jelölte ki az utat és tere: egy rossz szekéren való hanyattatás helyett választhatjuk az ég felé tartást Isten népeként.

Milyen különleges élményeket vagy meglepetéseket tartogattatok a résztvevők számára az est folyamán?

Csaba Gitta: Igyekeztünk minden rendelkezésünkre álló lehetőséggel színessé tenni az estet, hogy a versek mondanivalóját még jobban át tudjuk adni. A fiatalok zenei előadása hangszerekkel és énekekkel elengedhetetlen, hozzáadott érteke ezeknek az alkalmaknak. A je-

lenlévők együtt énekelhettek a kiosztott füzet segítségével, amelyben a verseket is követhették. A költemények fő mozzanataihoz képeket vetítettünk, ami szintén segítette átérezni a mondanivalót. Fontos része volt az alkalomnak, hogy egy irodalomban jártas testvérünk vezette az estet. A verseket összekötő gondolatokat egy-egy állomás közötti tartalmas utazáshoz lehetett hasonlítani, amibe kérdések vonták be a hallgatóságot, a költő által kezdeményezett gondolatok mentén inspirálva őket a válaszok keresésére. Az estet végül szeretetvendégséggel és közös beszélgetéssel zártuk.

Milyen közönségre számítottok a további városi alkalmakon, mit reméltek, hogy a látogatók magukkal visznek ezekről az eseményekről?

Wieland Brigitta: A városból is azokra számítunk, akik szeretik a verseket, a kiválasztott költőket, és még nem ismerik az Urat. Persze a hitükben megerősödni vágyókat is várjuk. Továbbá gyülekezeten belüli testvérek támogató jelenlétére és azokra is számítunk, akiket ők szívesen meghívnának erre az alkalomra. A költeményeken keresztül saját életünkre vonatkoztatva is bizonyosságot tehetünk – mind szereplőként, mind hallgatóságként – a szeretetvendégség alatti beszélgetések során. Isten szeretetének és a megváltás kegyelmének reménysugarát szeretnénk a szívekig juttatni. A dyből kiindulva, ha „minden egész eltörött” is, az Úr képes összeragasztani széthullott lélekdarabkáinkat, életünket. Megtart minket, és vezet a helyes irányba, magához! Kaptunk visszajel-

zéseket gyógyító hatásról, Istenhez fordulásról! Ez csak a Szentlélek által lehetséges!

Milyen jövőbeli terveitek vannak hasonló rendezvények szervezésére, illetve mit gondoltok, hogyan lehetne még jobban népszerűsíteni ezt az alkalmat, és így a költészetten keresztül továbbadni az evangéliumot?

György Judit: Az „Ég és Föld” között című sorozatunk következő költője Babits Mihály lesz a „vétkesek közt cinkos, aki néma” témával. Harmadik alkalommal pedig József Attila költészetéből készülünk egy válogatással „Ha megszeretlek, kopogtatás nélkül bejöhetsz hozzám” címmel. Célunk, hogy a mai ember számára a költészet segítségével adjuk át az evangélium üzeneteit. Készítünk plakátokat, de személyesen, szórólapokkal, valamint a közösségi médián keresztül is hívogatunk, hogy legyünk minél többen részesei az alkalmaknak.

Ezek a verses estek a költészet és a hit találkozásának pillanatait teremtik meg. A szavak szárnyán a múlt és a jelen, az emberi kérdések és az isteni válaszok összeérnek, hidat építve ég és föld között.

„Mert ahogy az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza anélkül, hogy megöntöznék a földet, termővé és gyümölcsözővé tennék azt, hogy magot adjon a magvetőknek és kenyeret az éhezőknek, úgy lesz az én ígém is, amely a számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.” Ézs 55,10-11

Borbíró Brigitta

Megerősödés az Evangéliumban

2024. november 16-án, szombaton az Offline Centerben tartottuk immár negyedik alkalommal a **városi protestáns férfi csendesnapot**, ahol több mint ötvenen vettünk részt. Ezúttal mi, reformátusok voltunk a házigazdák. A nap indító előadását Jákob János dandártábornok, nyugalmazott protestáns táborigazgató püspök tartotta a „kötelesség» témában, amelyet közös csoportbeszélgetésen dolgoztunk föl. A délelőtti programját színesítette dr. Bartha Zsolt háziorvos és gyülekezeti kántor és Sikolya Zsolt

tiszteletbeli gondnok bizonyosságtétele. Lelkikben nagyon gazdag volt a délelőtti, amelyet egy közös ebéddel zártunk. Külön öröm számunkra, hogy kilenc férfitestvérünk Göncruszkáról érkezett hozzánk, ezzel is erősítve a testvérgyülekezeti kapcsolatokat. Köszönöm minden szervezőnek és résztvevőnek, hogy megélhettük ezt az alkalmat, és lélekben gazdagodva, egymás hitéből erősödve dicsérhetjük a Megváltó Urunkat, Jézus Krisztust! SDG!

Várad Zsigmond

„Az ifjak dísze az erő, az öregek ékessége pedig az ősz haj.” Péld 20,29

Ha az idős testvérekre nézek, évtizedeket maguk mögött hagyott életeket látok. Évközi diakóniai szolgálatunk során sokakat megismerhettem, ilyenkor látom a megőszült fejeket, a gyenge lábakat, de a meleg, érző szíveket és a még mindig gondoskodni és szolgálni vágyó kezeket. Ők azok, akik nehéz, megpróbáló időkben is összetartották családjukat, őrizték és építették azt a helyet, ahova Isten tette őket. Ehhez a hit és az Úrba vetett bizalom adta nekik az erőt, és adja ma is.

Hálás vagyok egyházközségünknek, hogy így karácsony előtt az Úr eljövetelére várva, most már hagyományszerűen, megvendégelhetjük idősebb testvéreinket. Ezen a napon gyülekezetünk tagjaival vehetjük őket „ölünkbe”. Az isten-

tisztelet után asztalközösségben várjuk őket egy finom ebéddel, amelyet gyülekezetünk lelkes tagjai készítenek el. Egy rövid műsorral is készülünk, amelynek középpontja a megváltó Urunk, Jézus Krisztus, majd meghallgatjuk lelkészünk záró szavait. Végül sor kerül beszélgetésre, ismerkedésre. Megtudhatjuk, hogy vannak testvéreink egészségileg, mik az örömök, bánatok, amelyeket napjaikban megélnék. Nagy örömünk, hogy osztozhatunk e napon ezekben az érzésekben, és mellétehetjük a mi szívünket is.

Így vártuk ez évben is őket a Református Gimnázium tornatermében megrendezett **karácsonyi ebédre**, és buzgón imádkozunk azért, hogy családjukban ne aludjon ki Jézus örömhírének lámpása.

„Áldott az Úr! Napról napra gondot visel rólunk szabadító Istenünk.” Zsolt 68,20 **Csaba Gitta**

Könyvajánló

Jim Petersen és Mike Shamy:
Hétköznapi küldetés

„A kevés is ezerré nő, a kicsiny is hatalmas népé. Én, az Úr, nem tévővázom, véghezviszem ezt a maga idejében. (Ézs 60,22)

Istennek célja van: teremt és népet épít. Milyen magaslatos feladat nekünk hívőknek, hogy megértsük, hogy bevon minket a munkájába. Istennek ez az együttműködésre való elhívása egyszerre felemelő és félelmetes. Lehetnék én is az Úr követé? Riadtan húzódtam vissza a gondolattól, hiszen én biztosan nem vagyok alkalmas ilyen felelősségteljes feladat véghezviteléhez.

A szerzőpáros azoknak írta ezt a könyvet, akik ugyanúgy bizonytalanul álltak az elhívás előtt, mint én. Már sorolták is a kétségeket, félelmeket: „Ki vagyok én, hogy másokkal összekapcsolódjak?”, „Hogyan is használhatna fel engem Isten más emberekkel kapcsolatban, mikor a saját életem

is oly messze van a jótól!”, „Nem tudok én még eleget”!

Egy hívőnek feladata van Isten céljának elérése mentén: az Úr követeként, hitben, imába kapaszkodva élni a mindennapokat úgy, hogy általuk megláthatnak valamit Krisztusból. Isten arra hívott el, hogy a közvetlen környezetünkben (családban, barátoknál, munkatársaknál, szomszédoknál) legyünk az Ő követéi, ami csodálatos megéleése az Istennel való kapcsolatunknak. Így leszünk követéi Istennek, akik a hétköznapi küldetésben szolgálják az Urat: „Mert az Isten országa közöttetek van!” (Lk 17,21b)

A könyv számtalan gyakorlati útmutatást ad ehhez a szolgálathoz, és mire a könyv végére értem, már bizakodva vágytam a szolgálatra. Jézus ezekkel a szavakkal foglalta össze földi szolgálatát: „...elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem.” (Jn 17,4)

Borbély Klára

